

ತ್ಯಾಗಿ ವೀರ ಸಂತ ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್

ಸ್ವಾಮಿ ವೀರೇಶಾನಂದ

ಸಿಖ್ ಧರ್ಮದ ಪುಣ್ಯಗ್ರಂಥ ಗುರು ಗ್ರಂಥ ಸಾಹಿಬ್. ಅದರಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಪದ್ಯ ಹೀಗಿದೆ: “ದುರದೃಷ್ಟಿಗಳಿಂದ ವಿಚಲಿತನಾಗದೆ ಇರಬೇಕು. ಸುಖಜೀವನ, ಆಸಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಭಯಗಳ ನೆಲೆಯಿಂದ ಮೇಲೆ ಏರಬೇಕು. ಚಿನ್ನ ಮತ್ತು ಮಣ್ಣು ಧೂಳಿಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಎಂದು ಕಾಣಬೇಕು. ನಿಂದಾಸ್ತುತಿಗಳನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ನೋಡಬೇಕು. ಲೋಭ, ರಾಗದ್ವೇಷ ಮತ್ತು ಅಹಂಕಾರಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬೇಕು. ಸುಖೋನ್ಮಾದ ಮತ್ತು ದುಃಖದುಮ್ಮಾನಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಉದಾಸೀನನಾಗಿ ಇರಬೇಕು. ಮಾನ ಅಪಮಾನಗಳಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತನಾಗಬಾರದು. ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಆಸೆ ಮತ್ತು ಅಪೇಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು. ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಮತ್ತು ಕ್ರೋಧ ನಮ್ಮನ್ನು ಸೆಳೆಯದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ವಹಿಸಬೇಕು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ ಸಾಧಕನ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನೇ ನೆಲೆಸುತ್ತಾನೆ. ಗುರುವಿನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಸಾಧನ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಓ ನಾನಕ! ಅಂಥವನು ನೀರು ನೀರಿನೊಳಗೆ ಮಿಲನಹೊಂದುವಂತೆ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಲ್ಲಿ ವಿಲೀನಹೊಂದುತ್ತಾನೆ.”

ಇದನ್ನು ರಚಿಸಿದವರು ಸಿಖ್ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಒಂಭತ್ತನೆಯ ಗುರುವಾದ ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಅವರು. ಇವರು ಭಗವದ್ಭಕ್ತರು, ಅನುಭಾವಿಗಳು, ವೀರಯೋಧರು, ಉತ್ತಮ ಕವಿಗಳು,

ಆಡಳಿತಗಾರರು, ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಧರ್ಮ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಹಸಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಮುಡಿಪಾ ಗಿಟ್ಟ ತ್ಯಾಗಿ ಪುರುಷರು.

ಸಿಖ್ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ನಾನಕ ದೇವರಿಂದ ಮೊದಲು ಗೊಂಡು, ಅವತರಿಸಿ ಬಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಗುರುವನ್ನೂ ನಾನಕರ ಅವತಾರವೆಂದೇ ಕರೆದು ಪೂಜಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನಾನಕರೆಂದೇ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಆರನೆಯ ಪೂಜ್ಯಗುರುಗಳ ಹೆಸರು ಹರ ಗೋವಿಂದ ಸಿಂಗ್ ಎಂದು. ಇವರ ಪತ್ನಿಯ ಹೆಸರು ನಾನಕಿ.

ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರ ಜನನ, ಬಾಲ್ಯ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ

ಅಂದು ಭಾನುವಾರ. ೧೬೨೧ರ ಏಪ್ರಿಲ್ ಒಂದನೆಯ ತಾರೀಖು. ಪುಣ್ಯ ನಗರಿ ಅಮೃತಸರದಲ್ಲಿನ ಗುರುಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಭ್ರಮವೋ ಸಂಭ್ರಮ. ನಾನಕಿಗೆ ಒಂದು ಗಂಡುಮಗು ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ಹರಗೋವಿಂದರು ಮಗುವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ತಂದೆ ಪೂಜ್ಯ ಗುರು ಅರ್ಜುನ ದೇವರಂತೆಯೇ ಇದೆ ಎಂದು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು. ‘ಈ ಮಗುವಿಗೆ ಭಗವಂತನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಸದಾ ಇರಲಿ’ ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದರು. ಮಗುವಿನ ಶುಭ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹರ್ಷಪಟ್ಟರು. ಮಗುವು ಮುಗುಳು ನಗುವನ್ನು ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಜ್ಞಾನಪ್ರಭೆಯಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬೆಳಕು ಮಗುವಿನ ಮುಖದಿಂದ ಹೊಮ್ಮುತ್ತಿತ್ತು. ಮಗುವಿಗೆ ತ್ಯಾಗ್‌ಮಲ್ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ತ್ಯಾಗವೀರ ಎಂದು ಈ ಹೆಸರಿನ ಅರ್ಥ.

ಹುಡುಗನಿಗೆ ಈಗ ಆರು ವರ್ಷ. ತಂದೆ ಅಂದಿನ ಕಾಲದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಜ್ಞಾನವೃದ್ಧರಾದ ಭಾಯಿ ಬುದ್ಧ ಎಂಬ ಮಹನೀಯರ ಹತ್ತಿರ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. “ದಯವಿಟ್ಟು ಇವನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನನ್ನಾಗಿಸ್ತೀಕರಿಸಿರಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ತ್ಯಾಗ್‌ಮಲ್ ಗುರುಗಳಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿರಿದನು. ಈ ಶಿಕ್ಷಕರು ಯುದ್ಧ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಬಾಲಕನಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿದರು. ಕೆಲವೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತ್ಯಾಗಮಲ್ ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆ, ಕತ್ತಿವರಸೆ, ಕುದುರೆ ಸವಾರಿ - ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣನಾದನು. ಭಾಯಿ ಗುರುದಾಸ್ ಎಂಬ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಅವನಿಗೆ ಗುರುಮುಖಿ, ಹಿಂದಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮುಂತಾದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲದೆ ಸಿಖ್ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಪವಿತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು.

ವೀರ ನಾಮಧೇಯ

ತ್ಯಾಗ್‌ಮಲ್‌ನಿಗೆ ಕೇವಲ ೧೩ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು. ಪೈಂದೇ ಖಾನ್ ಎಂಬ ಮೊಗಲರ ಸರದಾರನು ದಂಡಿನೊಡನೆ ದಾಳಿಮಾಡಿದನು. ಅವನು

ಹಿಂದೆ ಹರಗೋವಿಂದರ ಕೆಳಗೆ ಇದ್ದವನೇ. ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಎಳೆಯ ಬಾಲಕ ತ್ಯಾಗಮಲ್ ಕೂಡ ಪಾಲ್ಗೊಂಡನು. ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅತ್ತಲೂ ಇತ್ತಲೂ ಝಳಪಿಸುತ್ತ ಕದನ ಮಾಡಿದನು. ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸಿಖ್ಖರ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಗೆಲುವಾಯಿತು. ಸೈನಿಕರು ಈ ಯುವ ವೀರನ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದರು. ಅವನಿಗೊಂದು 'ವೀರ ನಾಮಧೇಯ' ವನ್ನು ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಆಶಿಸಿದರು. ಅವನಿಗೆ **ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್** (ಉತ್ತಮ ಕತ್ತಿ ವರಸೆಗಾರ) ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಇಟ್ಟರು. ಅಂದಿನ ತ್ಯಾಗಮಲ್, ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಎನ್ನಿಸಿದನು.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ, ವಿವಾಹ

ಮುಂದಿನ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರ ತಂದೆ ಹರಗೋವಿಂದ ಸಿಂಗ್ ಕಿರಾತ್‌ಪುರ್ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಕಳೆದರು. ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಕಾಲವನ್ನು ಧ್ಯಾನತಪಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಸಿಖ್ ಧರ್ಮದ ಪ್ರಸಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಮೀಪದರು. ೧೬೩೨ರಲ್ಲಿ ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರ ವಿವಾಹವಾಯಿತು. ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಸರು ಗುಜ್ರಿ ಎಂದು. ದೇಹ ತ್ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡುವ ಮೊದಲು ಹರಗೋವಿಂದ ಸಿಂಗ್, ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ಮಗನಾದ ಭಾಯಿ ಗುರುದತ್ತನ ಪ್ರತಿ ಹರಿರಾಯನನ್ನು ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಭಾಯಿ ಗುರುದತ್ತ ಆ ವೇಳೆಗೆ ಅಕಾಲ ಮರಣವನ್ನು ಅಪ್ಪಿದರು. ಇದಲ್ಲದೆ ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರನನ್ನು ಪತ್ನಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬಕಾಲ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ಹರಗೋವಿಂದರು ೧೬೪೪ರಲ್ಲಿ ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದರು.

ತಂದೆಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ತಾಯಿಯರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಬಕಾಲ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವಾಸವ್ಯಾಹೂಡಿದರು. ಭಾಯಿ ಮಹ್ರಾ ಎಂಬ ಭಕ್ತನು ನೂತನವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟನು. ಅಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲ ಸುದೀರ್ಘ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಭಗವದ್ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ತಲ್ಲೀನರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಹಲವಾರು ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಂದ ಸಂದರ್ಶಕರಿಗೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲದೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹತ್ತಿರದ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಿಸರ್ಗದ ಸುಂದರ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಭಗವಚ್ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಹಠಯೋಗವನ್ನು ಆಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಯಾವತ್ತೂ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕ ಅನುಭೂತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿನ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಿ ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ತಾದಾತ್ಮ್ಯಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಿಖ್ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಸಾಧನಾ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ, ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೇನೂ ತ್ಯಜಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕತೆಯನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿದರು. ಅನಾಸಕ್ತಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ನಿಸ್ಪೃಹರಾಗಿ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟರು. ಸುತ್ತಲ ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವ ಆಗುಹೋಗುಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರಭಾವಿತರಾಗದೆ ಭಗವದಾನಂದದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿದ್ದರು.

ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದವರೆಲ್ಲರೂ ದಿವ್ಯ ಪ್ರಭೆ ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ಮುಖಮಂಡಲವನ್ನು ಕಂಡು ವಿಸ್ಮಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ದಿವ್ಯಾನಂದವು ಅವರ ಮುಖದಿಂದ ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಭಗವತ್‌ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಆದ್ರ್ವವಾಗಿ ದ್ದವು. ಅತ್ಯಂತ ವಿನೀತಭಾವದಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತರಂಗದ ಜ್ಯೋತಿಯು ಅವರ ದೈನ್ಯತೆಯ ಪರದೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿತ್ತು. ಅವರ ಹೃದಯವು ಮಾನವತೆಯ ಕಷ್ಟದುಮ್ಮಾನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ಅನುಕಂಪದಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಸಾಧಾರಣ ಜನರ ಅರಿವಿಗೆ ಬರದಂತೆ, ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಸೌಂದರ್ಯಗಳು ಸೂರೆಹೋಗಿರುವ ಭಗವದ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ತಂದೆಯಂತೆಯೇ ಭಗವನ್ನಾಮದ ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ಸಂಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಿಖರವನ್ನು ಎರಿ ನಿಂತರು. ದಿವ್ಯ ಪ್ರೇಮ, ದಿವ್ಯ ಜ್ಯೋತಿ ಮತ್ತು ದಿವ್ಯ ಶಾಂತಿಗಳ ಬಾಳನ್ನು ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸಿಖ್ ಗುರುವಾಗಿ ನೇಮಕ

ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಖ್ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಗುರುವಾಗಿದ್ದ ಹರಿರಾಯ್ ಮರಣಹೊಂದಿದ್ದರು. ಅವರ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಗುರು ಹರಿಕೃಷ್ಣಜಿ ನೇಮಕಗೊಂಡರು. ಅವರು ಕೂಡ ಬಹಳ ಕಾಲ ಬದುಕಲಿಲ್ಲ. ಅಂತ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ, 'ಬಾಬಾ ಬಕಾಲೇ' (ಗುರುವು ಬಕಾಲ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ದೊರಕುತ್ತಾರೆ) ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದರಂತೆ. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಮೃತಸರದಲ್ಲಿನ ಪುಣ್ಯಮಂದಿರದ ಪುರೋಹಿತ ವರ್ಗವಾದ ಸೋಧಿ ಕುಟುಂಬದ ೨೨ ಜನರು ಬಕಾಲ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಠಿಕಾಣಿ ಹೂಡಿದರು. ತಾವೇ ಮುಂದಿನ ಗುರು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಜನರನ್ನು ಅವರು ಮರಳು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಸಿಖ್ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಗೊಂದಲವುಂಟಾಯಿತು.

ಈ ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ದೈವವೇ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿತು. ಮಾಖನ್ ಸಿಂಗ್ ಎಂಬ ಶ್ರೀಮಂತ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹಡಗು ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಹಡಗು ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ದಡವನ್ನು ತಲುಪಿದರೆ, ಶ್ರೀ ಗುರು ಹರಿಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ೫೦೦ ಚಿನ್ನದ ಮೊಹರುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಅವನು ಹರಕೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಹಡಗು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ದಡವನ್ನು ತಲುಪಿತು. ಮಾಖನ್ ಸಿಂಗ್ ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧಾಳು ಸಿಖ್. ೫೦೦ ಚಿನ್ನದ ಮೊಹರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗುರುವಿನ ಬಳಿ ಹೋದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗುರು ಹರಿಕೃಷ್ಣರು ನಿಧನಹೊಂದಿದ್ದರು. 'ಹೊಸ ಗುರುವು ಬಕಾಲ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಇರುವನು' ಎಂದು ಗುರುವು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನೋಡಿದರೆ ಸೋಧಿ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ೨೨ ಜನರು ಅಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸವ್ಯಾಹೂಡಿದ್ದರು. ತಾವೇ ನಿಜವಾದ ಗುರು ಎಂದು ಜನರನ್ನು ಮರಳು ಮಾಡಿ ಹಣ ದೋಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು, ಮಾಖನ್ ಸಿಂಗ್ ಪ್ರತಿ ಯೋಬ್ಬರಿಗೂ ಎರಡೆರಡು ವರಹಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಅವರೆಲ್ಲ ಅವನನ್ನು ಹರಿಸಿದರು. 'ನನ್ನ ಅಂತರಂಗದ ಬಯಕೆ ಇವರಿಗೆ ತಿಳಿಯ

ಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಇವರು ಗುರುಗಳಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಮಾಖನ್ ಸಿಂಗ್ ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಬಿಡುವುದರಲ್ಲಿ ಇದ್ದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ, “ಇಲ್ಲೊಂದು ಮನೆಯಿದೆ. ಅದರ ನೆಲ ಅಂತಸ್ಸಿನ ಕೆಳಗಿನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳೊಬ್ಬರು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.” ನೋಡೋಣವೆಂದು ಮಾಖನ್ ಸಿಂಗ್ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ. ಅದು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಮನೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಗುರುಗಳ ಮುಖಕಾಂತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಮಾಖನ್ ಸಿಂಗ್ ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧನಾದನು. ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಅವರಿಗೂ ಎರಡು ಚಿನ್ನದ ಮೊಹರುಗಳನ್ನು ನಿವೇದಿಸಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ, “ಅಪ್ಪಾ, ಮಾಖನ್ ಸಿಂಗ್, ನಿನ್ನ ಹರಕೆಯನ್ನು ಏಕೆತಾನೇ ಮುರಿಯುತ್ತೀಯೆ? ನಿನ್ನ ಹಡಗನ್ನು ಕಾಪಾಡೆಂದು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಗುರುಗಳಿಗೆ ೫೦೦ ಚಿನ್ನದ ಮೊಹರುಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವೆಯೆಂದು ಹರಕೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿರುವೆ” ಎಂದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಾಖನ್ ಸಿಂಗ್ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿದಾಡಿದನು. ಇನ್ನುಳಿದ ಮೊಹರುಗಳನ್ನು ಗುರುಗಳ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಗುರು ಹರಿ ಕೃಷ್ಣರು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ್ದ ಮುಂದಿನ ಗುರು ಇವರೇ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಆನಂದದಿಂದ ಮನೆಯ ಮಾಳಿಗೆಯನ್ನು ಏರಿನಿಂತು, “ನಿಜವಾದ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದೇನೆ. ಓ ಸಿಖ್ ಜನರೇ, ಬನ್ನಿ, ಪೂಜ್ಯ ಗುರುಗಳ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಧನ್ಯರಾಗಿ” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

“ಗುರುಗಳೇ ದಯವಿಟ್ಟು ಭಕ್ತಸಂಘವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿ” ಎಂದು ಮಾಖನ್ ಸಿಂಗ್ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. “ಭಕ್ತಜನರು ಬರುವುದನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ನಿರಾಕರಿಸಲಿ? ನಾನು ನನ್ನ ಭಕ್ತಸಂಘದ ಸೇವಕ” ಎಂದು ತುಂಬು ವಿನಯದಿಂದ ಹೇಳಿದರು ಗುರುಗಳು. ಮಾಖನ್ ಸಿಂಗನ ಕರೆಯನ್ನು ಅಲಿಸಿದ ಭಕ್ತಜನರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರ ಮನೆಗೆ ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು. ಪೂಜ್ಯ ಗುರೂಜಿಯ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಸುಳ್ಳು ಗುರುಗಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಪಲಾಯನ ಮಾಡಿದರು.

ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರು ಆತ್ಮಂತ ಮೃದು ಹೃದಯದವರು. ಇತರರ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಬೆಣ್ಣೆಯಂತೆ ಕರಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ರಚಿಸಿದ ಕೀರ್ತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಈ ಆದ್ರ್ವ ಭಾವವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಹೃದಯದ ಅಂತರಂಗದ ಶಾಂತ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗಾಗಿ ಅವರು ಕಣ್ಣೀರು ಮಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಅವರ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. “ಓ ಮಾನವ, ಜಗತ್ತಿನ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಭಗವಂತನ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೋ” ಎಂಬುದೇ ಅವರ ಸಂದೇಶವಾಗಿತ್ತು.

ಅಮೃತಸರಕ್ಕೆ

ಸಿಖ್ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ೯ನೆಯ ಗುರುಗಳಾಗಿ ಹೀಗೆ ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರು ಆಯ್ಕೆಗೊಂಡರು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದೊಂದಿಗೆ ಅಮೃತಸರಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು. ಹಲ

ವಾರು ಭಕ್ತಜನರು ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು. ನೂರಾರು ಜನರು ಅವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಕಾದಿದ್ದರು. ಅಮೃತ ಸರದ ಪೂಜ್ಯ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಗುರುಗಳು ಪದಾರ್ಪಣ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಸಿಖ್ ಗುರುಗಳ ಮೇಲೆ ವೈಷಮ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅಲ್ಲಿನ ಪುರೋಹಿತ ವರ್ಗ ಅವರನ್ನು ಪವಿತ್ರ ಮಂದಿರದ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಿಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹತ್ತಿರದ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಗುರುಗಳು ಹಲವು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೂ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾಯಿತು. ಸ್ಥಿರಪ್ರಜ್ಞರಾದ ಗುರು ಏನನ್ನೂ ಮಾತನಾಡದೆ, ಹೊರಡಲು ಎದ್ದು ನಿಂತರು. ಇದರಿಂದ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. ಬಲ ಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಗುರುಗಳು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು: “ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ; ನಾವೆಂದಿಗೂ ಬಲಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡಬಾರದು. ನಾನಕ ದೇವರ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬೆಳಕು ಎಲ್ಲಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿದೆಯೋ, ಅದೇ ಪವಿತ್ರವಾದ ದೇವಮಂದಿರ.”

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹರಿಯನ್ ಎಂಬ ವಯಸ್ಸಾದ ರೈತ ಮಹಿಳೆ ಗುರುಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದಳು. ಅವಳ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಆ ರಾತ್ರಿ ಯನ್ನು ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ದೆಲ್ವವನ್ನೂ ಗುರುಗಳ ಮತ್ತು ಅವರ ಅನುಚರರ ಸೇವೆಗೆ ಮುಡಿಪಾಗಿಟ್ಟಳು. ಗುರುಗಳು ವೃದ್ಧೆಯ ಆತಿಥ್ಯವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಈ ವಾರ್ತೆ ಅಮೃತಸರ ನಗರದಾದ್ಯಂತ ಎಲ್ಲೆಡೆ ತಲುಪಿತು. ಭಕ್ತಜನರು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಬಂದು ಗುರುಗಳ ದರ್ಶನ ಪಡೆದರು. ಅದರಲ್ಲೂ ಮಹಿಳಾ ಭಕ್ತರು ಭಾರೀ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತ ಸತ್ಸಂಗದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡರು. “ಅಮೃತಸರದ ಮಹಿಳೆಯರು ಧನ್ಯರು” ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಉದ್ಗರಿಸಿದರು. ಅಮೃತಸರದ ಪೂಜ್ಯಮಂದಿರ ಕೂಡ ಕ್ರಮೇಣ ಗುರುಗಳ ಮತ್ತು ಭಕ್ತರ ವಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು.

ನಾನಕ ಧರ್ಮ ಪ್ರಚಾರ

ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರು ತದನಂತರ ಗುರುನಾನಕ ದೇವರ ಬೋಧನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ಸಿಖ್ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಜನರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಮೂಡಿಸಲು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಪ್ರವಾಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರು. ಕಿರಾತ್‌ಪುರ ಎಂಬ ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಮೂಲ ನಗರಕ್ಕೆ ಮೂರು ಸಲ ಭೇಟಿಕೊಟ್ಟರು. ಇದಲ್ಲದೆ ಪಂಜಾಬಿನ ಮಾಲ್ವಾ ಮತ್ತು ಬಂಗರ್ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸ ಕೈಗೊಂಡರು. ಚರಿತ್ರಕಾರರ ಪ್ರಕಾರ ೧೬೬೫ರಲ್ಲಿ ಬೈಕಾಷಿ ಹಬ್ಬವನ್ನು ತಲವಂಡಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಭವ್ಯವಾಗಿ ಆಚರಿಸಿದರು.

ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರ ಒಂದು ಮಹತ್ತರ ಸಾಧನೆಯೆಂದರೆ ಆನಂದಪುರ ಎಂಬ ಹೊಸನಗರದ ಸ್ಥಾಪನೆ. ಗುರುಗಳು ಈ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ೫೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲಿನ ಮಣ್ಣು ದಿಬ್ಬದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಹೊಸನಗರದ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಆದೇಶವನ್ನು ಇತ್ತರು. ಈ ಊರಿನ ಹಿಂದಿನ ಹೆಸರು ಚಕ್ ನಾನಕಿ ಎಂಬುದಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದೆ ೧೦ನೆಯ ಗುರುವಾದ ಗುರು ಗೋವಿಂದ ಸಿಂಗ್ ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿಯೇ ‘ಖಾಲ್ಸಾ’ವನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದರು.

ಮುಂದೆ ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರು ಭಾರತದ ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿನ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ದೀರ್ಘ ಪ್ರವಾಸವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡರು. ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ, ಬಿಹಾರ್, ಅಸ್ಸಾಮ್ ಮತ್ತು ಬಂಗಾಳ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿದರು. ಗುರುನಾನಕ್ ಭೇಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಹೋಗಿ, ಅವರಿಗೆ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಸಿಖ್ ಭಕ್ತಸಂಘಗಳಿವೆಯೋ, ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದರು. ನೈತಿಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ದೈರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿದರು. ಗುರು ನಾನಕರ ಸಂದೇಶದ ಗಾಢ ಅರಿವನ್ನು ಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡಿದರು.

ಅವರು ಪಂಜಾಬಿನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಸೂರ್ಯಗ್ರಹಣವಾಗುತ್ತಲಿತ್ತು. ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಅಲ್ಲಿನ ಪುಣ್ಯಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲು ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಪುಣ್ಯಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡುವಂತೆ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಾಗ ಅವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು, “ಸ್ನೇಹಿತರೇ, ಬರಿ ದೇಹವನ್ನು ನೀರಿನಿಂದ ಶುದ್ಧಿ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಲದು. ಕೊಳಕಾದ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಪರಿಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಭಗವಂತನ ನಿಜನಾಮವೊಂದೇ ಎಲ್ಲ ಪಾಪಗಳಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸಬಹುದು, ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ನೀಡಬಹುದು.” ಮೂಢನಂಬಿಕೆ ಮತ್ತು ಮೂಢಾಚರಣೆಗಳನ್ನು ಗುರುನಾನಕರು ನಿಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರೂ ಇದೇ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರು.

೧೬೬೬ರಲ್ಲಿ ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರು ಪಾಟ್ನಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಹೂಡಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅಸ್ಸಾಮ್, ಬಂಗಾಳ ಮತ್ತು ಬಿಹಾರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಪತ್ನಿ ಗುಜ್ರಿ ಗಂಡುಮಗುವಿಗೆ ಜನ್ಮ ಕೊಟ್ಟಳು. ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೂರು ಗಂಟೆ ಮುಂಚೆ, ಶುಕ್ರವಾರ, ಜನವರಿ ೫, ೧೬೬೬ರಂದು ಗುರು ಗೋವಿಂದ ಸಿಂಗ್ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಒಡನೆಯೇ ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರಿಗೆ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ತಲುಪಿಸಲಾಯಿತು. ದೂರದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಅವರು ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದು ೧೬೭೦ರಲ್ಲಿಯೇ. ತದನಂತರ ಅವರಲ್ಲ ಪಂಜಾಬಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು.

ಐತಿಹಾಸಿಕ ಘಟನೆ : ಮತೀಯತೆಯ ದಳ್ಳುರಿ

ಗೋವಿಂದ ಸಿಂಗನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಹೊಸದಾಗಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಆನಂದಪುರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು. ಅವನು ಪಂಜಾಬಿ, ಬ್ರಜಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಪರ್ಷಿಯನ್ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಗೆಯೇ ಯುದ್ಧವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತರಬೇತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಗೋವಿಂದ ಸಿಂಗನಿಗೆ ಒಂಭತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಾಗ, ಐತಿಹಾಸಿಕವಾಗಿ ಬಹಳ ಮಹತ್ವವಾದ ಘಟನೆಯೊಂದು ಜರುಗಿತು.

ಅಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ದೆಹಲಿಯ ಮೊಗಲ್ ರಾಜ ಔರಂಗಜೇಬನು ಹಿಂದೂಗಳು ಮತ್ತು ಸಿಖ್ ಮತೀಯರನ್ನು ಬಹಳ ಹಿಂಸೆ ಮತ್ತು ಅಪಮಾನಗಳಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಿಂದೂ

ದೇವಮಂದಿರಗಳನ್ನು ಕೆಡೆಸಿದನು. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹಿಂದೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ವಜಾ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಗುರುದ್ವಾರಗಳನ್ನು ನಿರ್ನಾಮ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಹಲವಾರು ಮುಸ್ಲಿಂ ಮತಪ್ರಚಾರಕರನ್ನು ದೇಶದಲ್ಲೆಡೆ ಕಳಿಸಿದನು. ಬಲತ್ಕಾರವಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮತಾಂತರವಾದರು.

ಅದರಲ್ಲೂ ಕಾಶ್ಮೀರದ ಹಿಂದೂಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿತ್ತು. ‘ಪಂಡಿತರು’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಅಲ್ಲಿನ ಹಿಂದೂಗಳನ್ನು ಶತಾಯುಗತಾಯ ಮತಾಂತರಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಮೊಗಲ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಇಫ್ತಿಕಾರ್ ಖಾನ್ ಬಲಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಭಕ್ತರು ಅಮರನಾಥ ಗುಹಾದೇಗುಲಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ತಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ಈ ಅತ್ಯಾಚಾರದಿಂದ ಕಾಪಾಡಬೇಕೆಂದು ಭಗವಾನ್ ಶಿವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಭಗವಾನ್ ಶಿವನೇ ಕಂಡುಬಂದನು. ಹಿಂದೂಧರ್ಮವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಸಿಖ್ಖರ ಒಂಭತ್ತನೆಯ ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಗುರುಗಳನ್ನು ಬಳಿಸಾರುವಂತೆ ಸಲಹೆ ನೀಡಿದನು. ಅವರೇ ನಿಮ್ಮ ವಿಮೋಚಕರು ಎಂದು ಭಗವಂತನೇ ಬಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆ ಭಕ್ತನು ಇತರರಿಗೆ ಕನಸಿನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಅದರಂತೆ ಸುಮಾರು ೫೦೦ ಜನ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಪಂಡಿತರು ಆನಂದಪುರಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ತಮ್ಮ ದಾರುಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಬಿನ್ನವಿಸಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಕೋರುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು (ಉಲ್ಲೇಖ: A History of Kashmir by P.N.K. Bamz).

ಮಹಾನ್ ಬಲಿದಾನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧತೆ

ಔರಂಗಜೇಬನ ಯೋಜನೆ ಅದ್ಭುತವಾಗಿತ್ತು. ಕಾಶ್ಮೀರದ ಕರ್ಮಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಮತಾಂತರ ಮಾಡಿದರೆ, ದೇಶದ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಹಿಂದೂಗಳು ಅವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದೇ ಅವನ ಉಪಾಯ. ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಪಂಡಿತರ ನಿಯೋಗವು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಗುರುಗಳಿಗೆ ನಿವೇದಿಸಿತು. ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗ ಗೋವಿಂದ ಸಿಂಗ್, “ಅಪ್ಪಾ, ಏನಿದು ಸಮಸ್ಯೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಹಿಂದೂ ಜನರ ಗೋಳನ್ನು ಮಗನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದರು. ಈ ದಾರುಣ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಮಹಾತ್ಮನೊಬ್ಬನು ಬಲಿದಾನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಗೋವಿಂದ ರಾಯ್ ತಂದೆಗೆ ತಕ್ಕ ಮಗ. “ಅಪ್ಪಾಜಿ, ನಿಮಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ಮಹಾತ್ಮರು ಬೇರೆ ಯಾರು ತಾನೇ ಇದ್ದಾರೆ? ಬೇರೆ ಯಾರು ತಾನೇ ಈ ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಮಗನ ಧೀರೋದಾತ್ತ ಉತ್ತರದಿಂದ ಉತ್ತೇಜಿತರಾದ ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರು ಮಹಾನ್ ಬಲಿದಾನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಬಡ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಪಂಡಿತರ ಧರ್ಮವನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಅತ್ಯಂತ ಉದಾತ್ತ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ಸನ್ನದ್ಧರಾದರು. ಮೊಗಲರ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಗೆ ಜಗ್ಗದೆ ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಮುಂದಾದರು.

ಅವರು ಹಿಂದೂ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು, “ಸಿಖ್ ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರನ್ನು ಮತಾಂತರ ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ನಾವೆ

ಲ್ಲರೂ ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಮೊಗಲ್ ದೊರೆಗೆ ಹೇಳಿ. ನಾವೇ ಮೊಗಲ್ ದೊರೆಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.”

ದೆಹಲಿಗೆ ಹೊರಟುನಂತ ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್, ಪುತ್ರ ಗೋವಿಂದ ರಾಯನನ್ನು ತಮ್ಮ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದರು. ಅದು ನಡೆದಿದ್ದು ಜುಲೈ ೬, ೧೬೭೫ ರಲ್ಲಿ. ಸಮಾರಂಭ ನಡೆದಿದ್ದು ಆನಂದಪುರದಲ್ಲಿ. ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಗುರುವು ಐದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಒಂದು ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಗನ ಮುಂದೆ ಇರಿಸಿದರು. ಗುರುಪದವಿಯು ತಮ್ಮಿಂದ ಮಗನೇಡೆಗೆ ಹಸ್ತಾಂತರವಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂಕೇತ ಇದು. ಅಂದಿನಿಂದ ಗುರು ಗೋವಿಂದ ರಾಯ್ ಸಿಖ್ಖರ ಹತ್ತನೆಯ ಗುರುವಾದರು.

ದೆಹಲಿಗೆ ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್

ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ತಮ್ಮ ಮೂವರು ಆಪ್ತರ ಜೊತೆಗೆ ದೆಹಲಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದರು. ಅವರ ಹೆಸರುಗಳೆಂದರೆ, ಭಾಯಿ ಸತಿ ದಾಸ್, ಭಾಯಿ ಮತಿ ದಾಸ್, ಭಾಯಿ ದಯಾಲ್ ದಾಸ್ ಎಂದು. ಅವರಿಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ತಾವು ಎದುರಿಸಬೇಕಾದ ಗಂಭೀರ ಅಪಾಯದ ಅರಿವಿತ್ತು. ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ನಂತರ, ಮಾರ್ಗಮಧ್ಯೆ ರೋಪಾರ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ಈ ನಾಲ್ಕು ಜನರನ್ನೂ ಮೊಗಲ್ ಸೈನಿಕರು ಬಂಧಿಸಿದರು. ಅದು ನಡೆದಿದ್ದು ಜುಲೈ ೧೨, ೧೬೭೫ ರಂದು. ನಾಲ್ಕು ಬಂಧಿತರನ್ನೂ ಸರ್‌ಹಿಂದ್ ನಗರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಲಾಯಿತು. ನಂತರ ಬಸ್ಸಿನ ಪಠಾಣಾ ಎಂಬಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳುಗಳ ಕಾಲ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲಾಯಿತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರನ್ನು ಬಹಳ ಅಪಮಾನ ಮತ್ತು ದೈಹಿಕ ಹಿಂಸೆಗಳಿಗೆ ಗುರಿಮಾಡಲಾಯಿತು. ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳ ನಂತರ ಗುರುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ಪಂಜರದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ದೆಹಲಿಗೆ ಕರೆ ತರಲಾಯಿತು. ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಂಗಡಿಗರು ದೆಹಲಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದ್ದು ೪, ನವೆಂಬರ್, ೧೬೭೫ ರಂದು.

ಔರಂಗಜೇಬನೊಂದಿಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿ

ಮುಂದೆ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳು ಅತಿ ಅಮಾನವೀಯವಾಗಿವೆ; ಭೀಕರವಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಸಿಖ್ ಇತಿಹಾಸಕಾರರು ಕರಾರು ವಾಕ್ಯಾಗಿ ನಮೂದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಗುರುಗಳು ದೆಹಲಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದಾಗ ಅವರನ್ನು ನೋಡಲು ನೂರಾರು ಭಕ್ತರು ನೆರೆದರು. ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರನ್ನು ಔರಂಗಜೇಬನ ದರ್ಬಾರಿಗೆ ಕರೆತರಲಾಯಿತು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಔರಂಗಜೇಬನು ಬಹಳ ಪ್ರಭಾವಿತನಾದನು. ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ್ದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರಭೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೂರೆಗೊಂಡಿತು. “ಇಂಥ ಮಹಾತ್ಮ ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ” ಎಂದುಕೊಂಡನು. “ಕಾಶ್ಮೀರದ ಹಿಂದೂಗಳ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಏಕೆ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಗುರುಗಳು ಔರಂಗಜೇಬನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಉಪನ್ಯಾಸವನ್ನೇ ಮಾಡಿದರು ಎಂದು ಚರಿತ್ರಕಾರರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. “ನಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಅವುಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ

ಪ್ರಾಣವನ್ನಾದರೂ ಅರ್ಪಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಅವರು ಔರಂಗಜೇಬನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಕೋಪಗೊಂಡ ಔರಂಗಜೇಬನು ಗುರುಗಳ ತಲೆ ಕಡಿಯುವಂತೆ ಆದೇಶಿಸಿದನು.

ಗುರುಗಳ ಬಲಿದಾನ

ತದನಂತರವೂ ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಮತಾಂತರಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಗುರುಗಳನ್ನು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಹಿಂಸೆ ಮತ್ತು ಅಪಮಾನಗಳಿಗೆ ಗುರಿಪಡಿಸಲಾಯಿತು. ಅವರನ್ನು ಕಬ್ಬಿಣದ ಪಂಜರದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲಾಯಿತು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಸನ್ನವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಸರ್ವದಾ ಪರಮಾತ್ಮನ ಜಪ, ಸ್ಮರಣೆ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಭೀಕರವಾದ ಹಿಂಸೆಗೆ ಗುರಿಪಡಿಸಿದರು. ನವೆಂಬರ್ ೨೪, ೧೬೭೫ರಂದು ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರ ಶಿರಚ್ಛೇದನ ದೆಹಲಿಯ ಚಾಂದನಿ ಚೌಕದಲ್ಲಿ ನಡೆದೇ ಹೋಯಿತು. ಬಲಿದಾನದ ಅದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ‘ಗುರುದ್ವಾರಾ ಸಿಕ್‌ಗಂಜ್ ಸಾಹಿಬ್’ ಎಂಬ ಭವ್ಯ ಗುರುದ್ವಾರ ತಲೆಯೆತ್ತಿದೆ.

ಒಡನೆ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಬಿರುಗಾಳಿ ಉಂಟಾಯಿತು. ಜನರೆಲ್ಲ ಚದುರಿಹೋದರು. ಗುರುಗಳ ಪವಿತ್ರ ದೇಹವನ್ನು ಆರಕ್ಷಕ ರಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲಾಯಿತು. ಅದು ಅಲ್ಲಿ ನಿರ್ಗತಿಕವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಭಾಯಿ ಲಖಿ ಶಾಹ್ ಎಂಬ ಸಿಖ್ ಭಕ್ತನು ತಲೆ ಕಡಿದ ಮುಂಡವನ್ನು ಒಂದು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ, ರೂಪ್‌ಗಂಜ್ ಎಂಬಲ್ಲಿನ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳ ದೇಹವನ್ನಿಟ್ಟು, ಇತರರಿಗೆ ತಿಳಿಯಬಾರದೆಂದು, ಇಡೀ ಮನೆಯನ್ನೇ ದಹನ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ‘ಗುರುದ್ವಾರಾ ರೂಪ್‌ಗಂಜ್’ ಎಂಬ ಭವ್ಯ ಗುರುದ್ವಾರ ತಲೆಯೆತ್ತಿದೆ.

ಇನ್ನು ಗುರುಗಳ ಶಿರದ ಕಥೆ ಇನ್ನೂ ಮಾಮಿಳವಾಗಿದೆ. ಬಿರುಗಾಳಿಯ ಮಧ್ಯೆ ಭಾಯಿ ಜೈತಾ ಎಂಬ ಭಕ್ತನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಗುರುಗಳ ಶಿರವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಆನಂದಪುರಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸಿದನು. ನಿಮ್ಮ ಜಾತಿಯವನಾದ ಅವನ ಅಪೂರ್ವ ಗುರುಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಗುರು ಗೋವಿಂದರ ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಬಂತು. ಭಾಯಿ ಜೈತಾನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದರು. ಗುರುಗಳ ಶಿರವನ್ನು ಆನಂದಪುರದಲ್ಲಿ ತುಂಬು ಗೌರವದಿಂದ ದಹನ ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಗುರುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ದೆಹಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಭಾಯಿ ಮತಿದಾಸನ ದೇಹವನ್ನು ತುಂಡುತುಂಡಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಲಾಯಿತು. ಭಾಯಿ ದಯಾಲ್ ದಾಸನನ್ನು ಕುದಿಯುವ ನೀರಿನ ಕಡಾಯಿಗೆ ಎಸೆಯಲಾಯಿತು. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವೀರ ಭಾಯಿ ಸತಿದಾಸನ ದೇಹವನ್ನೂ ತುಂಡುತುಂಡಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಎಸೆಯಲಾಯಿತು.

ಇದು ಗುರು ತೇಗ್ ಬಹದ್ದೂರರ ಅಪೂರ್ವ ತ್ಯಾಗದ ಗಾಥೆ. ಈ ಅಭೂತಪೂರ್ವ ಬಲಿದಾನವು ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಐತಿಹಾಸಿಕವಾಗಿ ಬಹಳ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಿತು. ಸಿಖ್ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಸುಭದ್ರವಾಗಿ ಸಂಸ್ಥಾಪಿತವಾಯಿತು. ಹಿಂದೂಧರ್ಮದ ರಕ್ಷಣೆಯಾಯಿತು. ❁